

UZASADNIENIE

sporządzone w trybie art. 423§1a Kpk w zakresie

dotyczącym oskarżonego S. K. (1)

Na podstawie całokształtu materiału zgromadzonego ujawnionego w sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie :

G. J. i S. K. (1) od dłuższego czasu pozostawali w konflikcie.

W dniu 29 czerwca 2010 roku G. J. wraz z żoną B. J. przebywali w odwiedzinach u J. i J. małżonków D. w miejscowości B., gmina G. województwo (...). Posesja państwa D. sąsiaduje bezpośrednio z działką należącą do S. K. (1).

W pewnym memencie na posesję państwa D. wszedł S. K. (1) w towarzystwie swojego kolegi M. G.. Mężczyźni zaczęli grozić G. J. pozbawieniem życia i zdrowia, co wzbudziło u niego uzasadnioną obawę spełnienia gróźb. Następnie S. K. (1) zaatakował wymienionego. W bójkę włączył się również M. G.. Mężczyźni szarpali się, kopali i uderzali nawzajem pięściami. J. D. (1) wyprosiła mężczyzn poza posesję, wezwano Policję.

Po odjeździe Policji po godz. 22:00, małżonkowie J. postanowili wrócić do domu. Pierwsza pojechała B. J. samochodem marki M. (...), a za nią G. J. samochodem marki H. (...). W czasie drogi powrotnej, po przejechaniu ok. 100 metrów, nagle z prostopadłej ulicy wyjechał S. K. (1) samochodem marki V. (...), w który uderzył rozpędzony pojazd kierowany przez G. J.. Po zatrzymaniu się pojazdów, S. K. (1) wyszedł z samochodu, wyjął drewniany kij baseballowym i zaczął uderzać nim w szybę, dach i bagażnik samochodu G. J.. S. K. (1) uderzając w szybę boczną od strony kierowcy spowodował uraz lewego nadgarstka ręki G. J. w postaci złamania kości łódeczkowatej, powodując u niego naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej siedmiu dni. Wskutek uderzeń doszło do wgniecenia w karoserii samochodu oraz wybicia przedniej lewej szyby. Zniszczenia samochodu marki H. (...) oszacowano na kwotę strat 2000 zł.

M. G. nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego.

S. K. (1) był uprzednio wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko wolności, życiu i zdrowiu oraz przeciwko mieniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

Częściowo wyjaśnień oskarżonych S. K. (1) (k. 33 v-, 192, 420 v, 421, 559) i M. G. (k. 29 v, 89, 420v-421, 560), zeznań pokrzywdzonego G. J. (k. 2-4, 25 v, 90, 92, 249, 561-562, 633), zeznań świadków J. D. (2) (k. 14 v, 124-125, 633-634), J. D. (1) (k. 23 v, 125-126, 634-635), R. P. (k. 24 v, 127-128, 635), B. J. (k. 26 v, 126-127, 636-637), M. W. (k. 218-219, 662), S. B. (k. 249-250, 662-663), R. W. (k. 421 v, 663-664), dokumentacji lekarskiej (k. 6-8), protokołu oględzin (k. 9-10 v), opinii biegłego (k. 16- 17, 260-262), wniosku o ściganie (k. 42), wypisu z książki interwencji (k. 196), poświadczony kopie notatników służbowych (k. 232-241v), aktualnych danych z K. (k. 612, 614-615v).

Oskarżony S. K. (1) na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień. W toku rozprawy głównej oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia oraz udzielił odpowiedzi na pytania Sądu. Oświadczył, iż doszło do wymiany argumentów i szarpaniny pomiędzy nim a pokrzywdzonym. Potwierdził również, iż pokrzywdzony wjechał w jego samochód, co w ocenie oskarżonego zrobił celowo. Natomiast zaprzeczył jakoby posiadał kij baseballowy i użył go w stosunku do pokrzywdzonego, a samochód wymienionego prawdopodobnie został uszkodzony w skutek kolizji drogowej. Dodał, iż nie słyszał aby oskarżony M. G. groził G. J..

Oskarżony M. G. na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. W toku rozprawy głównej oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia oraz udzielił odpowiedzi na pytania Sądu. Oskarżony podał, iż w dniu 29 czerwca 2010 roku był obecny na terenie posesji państwa D.. Potwierdził, iż pomiędzy oskarżonym S. K. (1), a pokrzywdzonym G. J. doszło do szarpaniny, jednakże zaprzeczył jakoby on sam w tym uczestniczył. Podał, iż nie doszło do wypowiedziania przez któregokolwiek z oskarżonych gróźb karalnych względem pokrzywdzonego.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego wespół z pozostałymi dowodami ujawnionymi na posiedzeniu Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 k.p.k., zgodnie z którymi Sąd ocenia dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów okoliczności czynu, sprawstwo i wina oskarżonych **S. K. (1)** i **M. G.** nie budzi żadnych wątpliwości. Stanowcze zaprzeczenie oskarżonych odnośnie okoliczności popełnienia przestępstwa wobec całokształtu zebranego materiału dowodowego, nie może zostać potraktowane jako wiarygodne toteż Sąd odmówił im wiary. Wyjaśnienia oskarżonych S. K. (1) i M. G. zasługują na wiarę jedynie w zakresie w jakim podali, iż w dniu 29 czerwca 2010 roku byli obecni na terenie posesji J. i J. małżonków D., oraz w zakresie w jakim oskarżony S. K. (1) podał, iż doszło do zderzenia jego samochodu z samochodem pokrzywdzonego, albowiem w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonych są zbieżne z całokształtem zebranego materiału dowodowego, w tym wiarygodnymi zeznaniami świadków J. D. (2), J. D. (1) oraz B. J.. W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonych są sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i w tej części, w ocenie Sądu wynikają z przyjętej przez oskarżonych linii obrony, zmierzającej w konsekwencji do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwa.

Sąd dał wiarę pokrzywdzonemu **G. J.** w całości, ponieważ składał zeznania w sposób logiczny i racjonalny, szczegółowo opisując zajście w dniu 29 czerwca 2010 roku. Treść zeznań pokrzywdzonego znajduje odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym, w tym w treści wiarygodnych zeznań świadków oraz dwóch opiniach biegłych – z zakresu chirurgii ogólnej, które wskazywały na rodzaj obrażeń ciała pokrzywdzonego oraz z zakresu wyceny ruchomości obrazującej charakter i ilość uszkodzeń samochodu marki H. (...), należącego do G. J.. Ponadto pokrzywdzony w toku przewodu sądowego wyraźnie wskazał, że słyszał groźby pozbawienia go życia i zdrowia ze strony obu oskarżonych, co wzbudziło u niego uzasadnioną obawę spełnienia tych gróźb – „(...) nie bałem się G., ale gróźb się bałem, bo kiedy są obaj z K. to nie wiadomo czego można się spodziewać” (k. 91).

Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiarygodności zeznaniom świadków **J. D. (2)**, **J. D. (1)** – sąsiadom oskarżonego oraz **B. J.** – żony pokrzywdzonego, którzy byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia. Zeznania ich są jasne i logiczne, a nadto uzupełniają się i wzajemnie zająwiają. Należy jednak zauważyć, że Sąd przy ustaleniu stanu faktycznego, w ograniczonym zakresie oparł się na zeznaniach świadków J. D. (2) i J. D. złożone w toku rozprawy głównej, albowiem świadkowie ci zeznawali nieco odmiennie niż w postępowaniu przygotowawczym. Świadkowie tłumaczyli swoje odmiennie zeznania upływem czasu bądź pogorszeniem się stanu zdrowia (w przypadku J. D. (1)). W ocenie Sądu za wiarygodne należy uznać zeznania składane przez świadków w toku postępowania przygotowawczego, gdyż świadkowie ci byli przesłuchiwani ok. 2 tygodnie po zdarzeniu, kiedy szczegóły całego zajścia nie uległy jeszcze zatarciu w ich pamięci, a świadek J. D. (1) była jeszcze przed przebytym wylewem. Jednocześnie należy wskazać, iż świadkowie w toku rozprawy głównej potwierdzili w całości zeznania złożone przez siebie w toku postępowania przygotowawczego (k. 634 i 635), co dodatkowo czyni je wiarygodnymi. Świadek B. J., potwierdziła, iż pokrzywdzony obawiał się oskarżonych, oraz to, że obaj oskarżeni grozili pokrzywdzonemu – „było coś takiego, że G. groził mojemu mężowi (...)”, „wiem, że ze strony pana K. były groźby pod adresem mojego męża (...)” (k. 127). Jednocześnie wiarygodności świadka nie podważa fakt, iż nie była ona bezpośrednim świadkiem uszkodzenia samochodu pokrzywdzonego kijem baseballowym, gdyż przyjechała ona chwilę po tym jak straciła z oczu pokrzywdzonego i posiadała wiedzę na temat wyglądu samochodu tuż przed zdarzeniem.

Istotnych dla sprawy informacji nie wniosły zeznania świadka **R. P.**, gdyż świadek nie posiadał wiedzy mającej znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonych S. K. (1) i M. G..

W niniejszej sprawie przesłuchani zostali również byli funkcjonariusze policji **M. W.**, **S. B.** i **R. W.**. Zeznania policjantów Sąd ocenił jako wiarygodne. Osoby te jako osoby obce zarówno dla pokrzywdzonego jak i dla oskarżonych, a także jako osoby na co dzień zajmujące się wykrywaniem przestępstw i ściganiem ich sprawców nie mieli żadnego interesu w niezgodnym z rzeczywistością relacjonowaniu faktów, tym bardziej, iż zeznania te nie zawierają treści relewantnych dla ustalenia najistotniejszych faktów w sprawie, albowiem świadkowie ci nie pamiętali szczegółów przebiegu zdarzenia z powodu upływu czasu i ilości podobnych czynności, które w tamtym czasie podejmowali. Powołane zeznania policjantów służyły głównie do oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonego oraz świadków, których treść wykorzystano do ustalenia stanu faktycznego. Nadto policjanci potwierdzili treść kopi notatników służbowych dołączonych do akt sprawy oraz wypis elektronicznej książki interwencji (k. 196). Świadek M. W. podał, że pamięta, iż była interwencja policyjna, dotycząca celowego spowodowania wypadku przez oskarżonego S. K. (1), podczas którego doszło do zderzenia jego samochodu z samochodem pokrzywdzonego (k. 219).

W niniejszej sprawie dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości (k. 260-262) oraz z opinii sądowo-lekarskiej (k. 16-17) z uwagi na konieczność oszacowania wartości szkody spowodowanej uszkodzeniem samochodu H. (...) oraz ustalenia charakteru i stopnia obrażeń, jakich doznał pokrzywdzony, co również stanowiło niezbędny element w ustaleniu prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu. Biegły lekarz stwierdził, że pokrzywdzony podczas zdarzenia doznała obrażenia ciała w postaci złamania kości łódeczkowatej, które skutkowało naruszeniem czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk. W ocenie Sądu obie opinie są zrozumiałe, pełne, jasne i nie zawierają sprzeczności, a zatem stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy w sprawie. Nadto opinia sądowo – lekarska została sporządzona zgodnie z zasadami sztuki i wiedzy medycznej.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych, wskazanych w niniejszym uzasadnieniu nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Dokumenty te zostały sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania. Nie zostały one zakwestionowane przez żadną ze stron, co więcej ich prawdziwość została potwierdzona wiarygodnymi w części wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami świadków. Z tych względów Sąd nie odmówił tym dowodom wiarygodności i mocy dowodowej.

S. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 29 czerwca 2010 roku w miejscowości B., gmina G. województwo (...) wypowiadał wobec G. J. słowa gróźb pozbawienia życia i zdrowia, przy czym te słowa wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia, to jest o czyn z art. 190 § 1 kk;

II. w dniu 29 czerwca 2010 roku w miejscowości B., gmina G. województwo (...) przy użyciu siły fizycznej w postaci uderzenia drewnianym kijem baseballowym w lewą rękę spowodował uraz lewego nadgarstka w postaci złamania kości łódeczkowatej powodując u G. J. naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej siedmiu dni, to jest o czyn z art. 157 § 1 kk;

III. w dniu 29 czerwca 2010 roku w miejscowości B., gmina G. województwo (...) działając umyślnie dokonał zniszczenia samochodu marki H. (...) poprzez uderzenie drewnianym kijem baseballowym w szybę, dach i bagażnik powodując wgniecenia w karoserii oraz wybicie szyby przedniej lewej, o łącznej wartości strat 2000 zł na szkodę G. J., to jest o czyn z art. 288 § 1 kk.

Przestępstwo określone w art. 190 § 1 kk tj. przestępstwo groźby karalnej godzi w wolność człowieka w sferze psychicznej (wolność od strachu, zastraszenia). Jego treścią jest zagrożenie innej osobie popełnieniem przestępstwa (zbrodni lub występku) na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej. Dla bytu przestępstwa groźby karalnej nie jest istotny rodzaj przestępstwa, którego popełnieniem sprawca grozi ani cel, w jakim to czyni, a nawet rzeczywisty

zamiar spełnienia groźby. Groźba karalna może być wyrażona przez każde zachowanie się sprawcy (zapowiedź słowna, zawarta w piśmie, wyrażona gestem), jeżeli uzewnętrznia ono w sposób niewątpliwy groźbę popełnienia przestępstwa. Warunkiem przestępności czynu jest, aby groźba wzbudzała uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Strona podmiotowa omawianego przestępstwa polega na umyślności w formie zamiaru bezpośredniego, gdyż "groźenie" komuś jest zachowaniem intencjonalnym, zmierzającym do wywołania obawy.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, iż słowa S. K. (1) „zabiję cię, zniszczę” w kontekście wcześniejszych zachowań oskarżonego – długotrwały konflikt pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym, wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, gdyż odebrał on je jako groźbę uszkodzenia ciała a nawet pozbawienia życia. Powyższe potwierdza również fakt, iż oskarżony nie przeczył, iż „doszło do wymiany zdań”, co niewątpliwie było umyślnym działaniem w zamiarze bezpośrednim.

Zgodnie z treścią art. 157 § 1 kk podlega karze spowodowanie u innej osoby naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, innego niż określony w art. 156 § 1 kk. Oprócz opisanego w art. 156 § 1 kk ciężkiego uszczerbku na zdrowiu ustawodawca wyodrębnia "inny" uszczerbek, który dzieli się na "średni" i "lekki" - w zależności od tego, czy naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwał do 7 dni, czy dłużej (art. 157 § 1 i 2).

Określony w art. 157 § 1 k.k. skutek musi być objęty umyślnością, co wymaga ustalenia, iż sprawca chciał spowodować albo godził się ze spowodowaniem uszczerbku, naruszającego czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia. Oskarżony jest osobą sprawną intelektualnie, a więc z całą pewnością zdawał sobie sprawę z konsekwencji, jakie pociągnąć może za sobą zadanie drugiemu człowiekowi ciosów pięściami oraz uderzenie kijem baseballowym samochodu pokrzywdzonego i wybite szyby, w skutek czego pokrzywdzony doznał urazu nadgarstka lewej ręki. Zdaniem Sądu analiza całokształtu okoliczności przedmiotowych i podmiotowych (sposób działania sprawcy, siła i skierowanie ciosów) powodują, że można wyprowadzić wniosek, że oskarżony dopuścił się czynu opisanego w art. 157 § 1 kk działając w warunkach zamiaru bezpośredniego.

Art. 288 § 1 kk stanowi, że karze podlega ten, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. Przedmiotem ochrony art. 288 § 1 kk są rzeczy ruchome w znaczeniu określonym w art. 115 § 9 kk. Uszkodzenie rzeczy polega na naruszeniu lub częściowym zniszczeniu rzeczy, które powoduje ograniczenie jej właściwości użytkowych lub przeznaczenia. (A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2006, s. 520), natomiast warunkiem przypisania sprawcy odpowiedzialności jest wystąpienie szkody majątkowej rozumianej jako sumę *damnum emergens* i *lucrum cessans*. (M. K., Z prawnokarnej problematyki graffiti, Prok. i Pr. 2001, nr 2, s. 78). Przestępstwo to ma charakter skutkowy. Strona podmiotowa charakteryzuje się umyślnością zarówno w formie zamiaru bezpośredniego, jak i ewentualnego.

W ustalonym przez Sąd stanie rzeczy fakt dokonania przez oskarżonego S. K. (1) przypisanego mu czynu oraz wina oskarżonego w postaci zamiaru bezpośredniego, nie budzą żadnych wątpliwości Sądu. Nadto ustalony stan faktyczny wskazuje na to, że czyn oskarżonego był zawiniony - popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z okoliczności wyłączających winę. Zachowanie oskarżonego niewątpliwie było również działaniem umyślnym. Oskarżony celowo uderzał w szybę, dach i bagażnik samochodu marki H. (...) i chciał wyrządzić szkodę w mieniu pokrzywdzonego, wynika to z faktu, iż uderzał nie jeden raz, ale kilkakrotnie. Sytuację tą potwierdzają zarówno zeznania pokrzywdzonego jak i sporządzony protokół oględzin pojazdu. Ponadto zachowanie oskarżonego odniosło skutek, gdyż po stronie pokrzywdzonego powstała szkoda majątkowa. Ustalając wysokość owej szkody, Sąd miał na względzie nie tylko oświadczenia pokrzywdzonego, co do wysokości kosztów związanych z przywróceniem stanu poprzedniego uszkodzonego mienia, ale także załączoną do akt wycenę zakupu i wymiany wybitej szyby dokonanej przez biegłego rzeczoznawcy z zakresu wyceny ruchomości, której zakup i wymiana, w skutek zachowania oskarżonego, stała się konieczna. Analizując wszystkie okoliczności, w tym również stan techniczny pojazdu, wcześniejsze zużycie wywołane zwykłą jego eksploatacją oraz zakres koniecznych prac związanych z wymianą uszkodzonych części oraz koszt owych części (przy uwzględnieniu cen części nowych i używanych), Sąd doszedł do przekonania, iż poniesiona przez G. J. szkoda jest nie mniejsza niż 2000 zł.

Reasumując powyższe, mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie wzbudziło wątpliwości Sądu, iż oskarżony dopuścił się popełnienia wszystkich trzech zarzucanych mu czynów.

Ustaliwszy, iż czyny oskarżonego miały charakter przestępstw z art. 288 § 1 kk, 157 § 1 kk oraz 190 § 1 kk Sąd analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu, aby orzeczenie wydane w sprawie spełniło poczucie społecznej sprawiedliwości oraz było adekwatne do stopnia winy oskarżonego. Przy wymiarze kary Sąd kierował się zasadami określonymi w rozdziale VI Kodeksu karnego, a w szczególności w przepisie art. 53 kk.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu S. K. (1) za czyn I z mocy art. 190 § 1 kk karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z II z mocy art. 157 § 1 kk karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, oraz za czyn z III z mocy art. 288 § 1 kk karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, za co orzeczono karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu orzeczona kara jest adekwatna do wagi popełnionego czynu i stopnia jego zawinienia oraz spełni cele wychowawcze wobec oskarżonego, a nadto jako zgodna ze społecznym poczuciem sprawiedliwości będzie w prawidłowy sposób kształtowała świadomość prawną społeczeństwa. Z analizy danych o karalności wynika, że stosowanie wobec oskarżonego kar pozbawienia wolności z warunkowych zawieszeniem ich wykonania nie jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Decyzji takiej nie uzasadniała również postawa sprawcy, jego warunki osobiste, dotychczasowy naganny sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu poszczególnych przestępstw. W tych okolicznościach należy uznać, że tylko kara pozbawienia wolności o charakterze izolacyjnym uchroni społeczeństwo przed kolejnym, przestępnym działaniem oskarżonego. Z uwagi na uprzednią karalność oskarżonego, działanie w warunkach recydywy, dotychczasowy sposób życia, brak jest pozytywnej prognozy kryminologicznej co do oskarżonego pozwalającej przyjąć, iż nie popełni on ponownie przestępstwa. Jedynie kara bezwzględna pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze spełni wobec oskarżonego swoje cele wychowawcze, a przede wszystkim zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Ponadto wymierzona kara swoją dolegliwością nie przekracza stopnia winy oskarżonego.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu S. K. (1) okres pozbawienia wolności w sprawie w okresie od 16 stycznia 2013 r. do 29 stycznia 2013 r.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 oraz § 16 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223; zm. m.in. Dz. U. z 2003 r. Nr 229, poz. 2272; z 2011 r. Nr 240, poz. 1431) Sąd zasądził dla S. K. (2) – obrońcy oskarżonego M. G. kwotę 1704 zł (tysiąc siedemset cztery złote) powiększoną o należny od niej podatek VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk, biorąc pod uwagę sytuację materialną oskarżonego a przede wszystkim fakt, iż będzie on obywał karę w warunkach izolacji penitencjarnej, co w znacznym stopniu utrudni mu uzyskiwanie dochodów.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji wyroku.